

Disney

ODVÁŽNÁ VAIANA

LEGENDA O KONCI SVĚTA

Odvážná Vaiana

Legenda o konci světa

Pohádkový román

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

Kolektiv

Odvážná Vaiana – Legenda o konci světa
- Pohádkový román – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Disney
**ODVÁŽNÁ
VAIANA**
LEGENDA O KONCI SVĚTA

Pohádkový román

Adaptace Suzanne Francis

Alicanto

**Zvláštní poděkování patří skvělým lidem
z tichomořských ostrovů za to, že nás
inspirovali na této cestě, při níž uvádíme
Vaianin svět do života.**

Original title: *Moana The Junior Novelization*

© 2026 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

V roce 2026 vydalo nakladatelství Albatros Media a. s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 44 832

Odpovědná redaktorka Eva Zvárová

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

2. vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-6007-4

ISBN e-knihy 978-80-252-6043-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

e-shop: www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou

doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vytěžování textu či dat z této publikace

ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno

Starý nástěnný koberec, kterému se jinak neřeklo než tapa, byl utkán z kůry stromů. Zobrazoval jednoduchý motiv oceánu. Jeho vlny jako by pokaždé ožily, když stařena začala vyprávět ten dávný příběh.

„Na začátku byl pouze oceán,“ zněl hlas vypravěčky, zatímco menší vlny stoupaly a klesaly, „dokud se nevynořil ostrov. Mateřský ostrov Te Fiti.“

Jak stařena pokračovala, nad tapou se zjevila ostrovní bohyně, vyvstala z oceánu a rostla. „Její

srdce bylo natolik silné, že samo stvořilo život. Svou sílu rozdávala světu.“ Půvabná bohyně se položila na bok a z křivek jejího těla se stávaly hory a údolí. Zdálo se, že se zrodil dokonalý svět. Spirálovité srdce zářilo v samém středu ostrova a mocná síla z něj sálala, až vzklíčila v překrásné stromy a rostliny.

„Časem však někteří začali toužit po Te Fitině srdci,“ vyprávěla stařena a pod zobrazením Te Fiti se zjevily různé zlé bytosti s pohledem upřeným na její srdce. „Věřily, že kdyby ho získaly, životadárná síla by byla jen jejich. Jednoho dne se ti nejtroufalejší vydali pro srdce po oceánu.“

Nad tapou se vynořila loď plující přes vlny, kterou vedl obrovský muž. Náhle se muž vrhl z boku lodi a ve zlomku okamžiku se proměnil v obrovského jestřába. Vznášel se oblohou, poté s jasným cílem a odhodláním zamířil k ostrovu Te Fiti.

Jakmile přistál na ostrově, změnil se jestřáb v zavalitou zelenou ještěrku. Ještěrka se rychle a tiše rozběhla hustou zelení. Když dosáhla skal-

natého výběžku, změnila se v malého brouka, jenž se nezpozorován vmáčkl do škvíry mezi skalami.

Teprve na druhé straně ostrova se brouk změnil opět v muže. Zpoza stínu ten muž ostražitě sledoval pulzující srdce ve středu ostrova.

„Byl to polobůh větru a moře,“ řekla stařena. „Podvodníček s rybářským hákem, jenž umí měnit svůj vzhled. Jmenoval se Maui.“

Maui popadl svůj ohromný hák, vrazil jeho ostrí přímo pod srdce a vyrval ho ze spirály. Ještě než ho ukryl, vyhodil ho hrdě do vzduchu. Pak se však, k Mauimu překvapení, země začala třást.

„Bez svého srdce se ostrov Te Fiti rozpadal a zrodila se strašlivá temnota,“ hlas stařeny sílil a byla v něm cítit stopa zkázy.

Tapu na stěně vyjevila usychající a umírající stromy, z ostrova vyprchával život. Ostrov se začal měnit v prach. Maui udělal salto ze skalnatého výběžku a běžel na samý kraj ostrova. Vysoko nad oceánem skočil z útesu a ve vzdu-

chu se proměnil zpět v jestřába. Několikrát silně mávnul křídly a byl zpět na lodi.

„Maui se snažil utéct. Ale byli tu další, kteří se chtěli zmocnit srdce. Te Kā, démon země a ohně!“ řekla stařena a pro zdůraznění silného okamžiku byl její hlas hlubší a plný napětí.

Te Kā, obrovitý sopečný netvor, povstal z mračného popela za strašného vzteku, křiku a hněvivého kvílení. Jasně záblesky šlehalý kolem dokola. Kusy vroucí lávy se chrlily ze samotného vrcholu přímo k Mauimu. Maui se ohnal svým hákem a skočil na Te Kāna. Ti dva se srazili. Náraz způsobil oslepující výbuch.

„Exploze Mauiho vymrštila z oblohy a už ho nikdo nikdy neviděl. Jeho kouzelný hák a srdce bohyně Te Fiti byly ztraceny v moři,“ řekla stařena.

Kresba na koberci znázorňovala Mauiho hák a srdce Te Fiti padající do oceánu plného vln a ztrácející se v něm.

Babi Tala, stařena, která příběh vyprávěla, stála a držela koberec dostatečně vysoko, aby na něj děti mohly dobře vidět. Její oči tajemně

hleděly přes okraj, a když pokračovala, hlas s blížícím se koncem sílil a sílil.

„I dnes, po tisíci letech, Te Kā a další démoni hlubin stále číhají, schovaní v temnotě, která se nepřestane šířit. Budou odhánět naše ryby, drancovat život, ostrov po ostrově, dokud každého z nás nepohltní krvežíznivé čelisti nevyhnutelné smrti!“

Rozhostilo se ticho. Vyděšené oči maličkých posluchačů vzhledly k babičce, byly plné slz. Malý chlapec v přední řadě s výdechem omdlel a zhroutil se na podlahu! Jednu z dívek však příběh nadchnul, lehce se předklonila a začala tleskat. Vzrušeně se smála, zdálo se, že by chtěla snad i přídavek. Ta dívenka se jmenovala Vaiana.

„Jednoho dne se srdce opět objeví,“ pokračovala babi Tala, „najde ho ten, kdo podnikne cestu daleko za náš útes, nalezne Mauiho a převezve ho přes velký oceán, aby navrátil srdce Te Fiti ... a nás všechny zachránil.“

Přesně v okamžiku, kdy babi Tala chtěla pokračovat v příběhu, přispěchal náčelník Tui.

„Hejá, hejá, hejá! Matko, to stačí.“ Zvednul Vaianu nad hlavu a přivítal ji kmenovým pozdravem Hongi. Láskyplně si přitisknul její čelo a nos na svoje. „Nikdo se nevydá mimo náš útes,“ řekl. Připomněl tak dětem nejdůležitější pravidlo ostrova. „Tady jsme v bezpečí, není tu temnota, nejsou tu příšery.“ Neobratně přitom narazil do stěny chatrče, na které visely další koberce s obrázky příšer, ty začaly padat na všechny kolem.

Děti strachy vykřikly, skočily na Tuiho a srazily ho k zemi.

„Příšery! Příšery!“ křičely.

„Nastane temnota!“ vrískalo jedno z vyděšených dětí.

„To je konec!“

„Bude ze mě prach!“

Nepřestávaly vyděšeně ječet, šplhaly po Tuiovi a kopaly ho do břicha.

„Ne, ne! Není tu temnota,“ zvolal Tui, když ho další z dětí koplo do boku. „Musíme však zůstat na našem útesu.“ Další malé koleno mu nara-

zilo do břicha, a ještě než stačil cokoliv říct, vyrazilo mu na chvíli dech. „Budeme v pořádku!“ Tui zabručel, sotva dech znovu popadl. Snažil se uklidnit děti.

„Legenda je pravdivá, někdo musí jít!“ zakřičela babi Tala. Znovu tak přiživila šílenství a strach.

„Matko, Motunui je ráj, odpověděl Tui, když se konečně zbavil hromady vyděšených dětí. Upravil se a dokončil myšlenku. „Kdo by snad chtěl jít někam jinam?“

V rohu chatrče stála malá Vaiana a její oči byly upřeny na obrázek Te Fiti na tapě. Jak koberec poletoval vzduchem, Vaiana v dálce zahlédla třpytící se oceán. Zdálo se, že ji sama voda volá. Usmála se a upřeně se dívala, fascinovaná tím pohledem. Poté, aniž by si toho někdo všiml, se potichu vytratila.

Kapitola 2

Vaiana se vydala na pláž a bezcílně brouzdala sem a tam. Líbil se jí ten pocit, mít písek mezi prsty. Pozorovala oceán. Hravé vlny se přelívaly tam a zpět. Náhle spatřila nádhernou lasturu, která se třpytila na okraji vln. Pastelově růžová lastura měla spirálovitý tvar. Vaiana ji chtěla sebrat. Jakmile se k ní přiblížila, uslyšela za sebou hlasité švitoření. Otočila se a uviděla několik křičících mořských ptáků, jak trápí želví mládě. Želvička se snažila dostat k vodě, přestože jí hladoví ptáci zatarasili cestu a hrozilo,

že na ni zaútočí. Vypadala ustrašeně. Pokaždé, když chtěla vyrazit vpřed, jeden z ptáků se na ni vrhl. Zastavila se a snažila se schovat do kru-
nýře. Vaiana z očí nespustila ani velkou lasturu. Bála se, že ji příliv vezme s sebou. Přesto želvu nemohla nechat neblahému osudu. Popadla velký vějířovitý list palmy a zakryla ji. Chráníla ji. A necouvla, ani když se ji ptáci pokusili obejít. Statečně je odehnala. Dupala nožičkou, aby je vylekala. Jako ochránce zůstávala dál v její blízkosti, dokud se želva nedostala bezpečně k vodě. Jakmile želva vplula do příboje, na chvíli se zastavila a dívala se za ní. Naplnil ji pocit štěstí a pýchy.

Sotva želva zmizela v oceánu, voda se začala tajemně točit a bublat. Poté vše ustalo a k jejímu velkému potěšení se znovu objevila lastura, kterou vlny předtím pohltily. Vaiana podřepla, aby ji sebrala. Chtěla po ní sáhnout, když tu objevila jinou!

Oceán ustupoval a odhaloval další a další lastury.

Vaiana všechny sbírala. Snažila se tu hromadu ve svých drobných rukách vyrovnat. Moře se vzedmulo a malá vlna přešla přímo nad její hlavou. Jako kouzlem se zastavila a zdálo se, jako by ji přišla pozdravit.

Vaiana se na ni usmála a poté, jako když prstem píchnete do bubliny, ji štouchla. Potěšeně se zachichotala, když na ni vytryskl pramínek vody.

Následující vlnka se jí přelila obloukem přes hlavu, tentokrát ji polechtala na temeni a pohrála si s jejími vlasy. Pak se jí obtočila kolem hlavy a vytvořila legrační účes. Vaiana se hihňala, bavilo ji hrát si s novým, neobvyklým přítelem.

Najednou vlna ustoupila, moře se rozdělilo a vytvořilo hlubokou brázdu. U Vaianiných nohou se v písku mrskala překvapená ryba, která si po chvíli opět našla cestu do bezpečí vod. Vaiana byla okouzlena. Procházela cestou, kterou pro ni oceán vytvořil, a rukou se přitom dotýkala vodní stěny.

Šla dál a spatřila želvičku po boku staré želvy. Dívala se, jak společně odplovají.

Jakmile zmizely v dálce, její oči upoutal zářivý předmět. Sotva byl v dostatečné blízkosti, sáhla do vody a popadla ho. Ta věc byla na jedné straně oblá a hladká jako kámen, na té druhé však byla zajímavější. Vaiana zvědavě přejela prstem po zvláštní spirále. Hrany prstence na dotek cítila. Tušila, že je na tom kameni něco zvláštního.

„Vaiano!“ otcův vyděšený hlas k ní dolehl z dálky. Vytrhl ji z kouzelného okamžiku. Oceán ji vmžiku vynesl bezpečně zpátky na břeh dřív, než Tui dorazil.

Jak se přiřítíl, Vaiana nešťastně upustila zářící kámen. Tui dceru popadl. Nestihla se vůbec podívat, kam se kámen poděl.

„Co to děláš?“ optal se Tui, stále ji pevně držel. „Měl jsem veliký strach.“

Vaiana se snažila vykroutit z jeho sevření.

„Chci zpátky,“ žadonila.

„Ne,“ řekl jí přísně a díval se jí do očí. „Nepůjdeš tam. Je to nebezpečné.“

Vaiana se otočila a zadívala se na moře. Očima hledala kámen, ale už ho nenašla.

Vše kouzelné pominulo. Když mírné vlny narážely na břeh, oceán se zase zdál být klidným.

Tui ji postavil na zem a natáhl ruku. „Vaiano? No tak. Zpátky do vesnice.“

Neochotně se ho chytla a vydali se zpět. Stále však upřeně hleděla na oceán.

Sina, Vaianina matka, se rozesmála, jakmile dostihla svou rodinu, a všichni tři společně zamířili do vsi.

„Staneš se další velkou náčelnicí našeho lidu,“ řekl Tui a pohlédl na svou dceru.

„Uděláš mnoho skvělých věcí, moje malá rybičko,“ dodala Sina.

„Tak, tak. Ale nejdřív musíš pochopit, kde je tvoje místo,“ pokračoval Tui.

Vtom se Vaiana otočila a zamířila k oceánu. Sina a Tui si vyměnili vystrašené pohledy. Rychle ji popadli a v náruči odnesli do vesnice.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Odvážná Vaiana – Legenda o konci světa - Pohádkový román.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.